

# Sindets snegl er fanget i sit hus

*Et eventyr i H.C. Andersen's ånd af Henrik Frederiksen,*

*©ElephantTribe.org*

Nede i den gamle herregårdshave, hvor skræppebladene voksede sig så store, at et lille barn sagtens kunne stå i tørvejr under dem, boede der en Snegl. Det var ikke en hvilken som helst snegl, nej, den havde et fornemt hus på ryggen, og så havde den et sind, der var endnu mere fornemt. Mens havens andre småkryb havde travlt med at spise, spinde spindelvæv eller flakse formålsløst omkring, var denne Snegl optaget af universets største mysterier.

"Verden er gruelig overfladisk," sagde Sneglen og strakte det ene horn lidt ud for at mærke på luften. "Se blot på den hvide Sommerfugl. Den flager fra blomst til blomst og lever kun for den søde nektar og morgenduggen. Den har intet indre liv. Den *tænker* ikke!"

"Jeg," erklærede Sneglen stolt, "rummer et helt univers i min skal. Tanken er det eneste sande kongerige, og jeg er dets hersker."

Og med de ord trak den sig tilbage i sit smukke, snoede hus, rullede sig sammen om sine egne kloge tanker, lukkede døren med en lille, skinnende hinde af slim og sank ned i sine dybe refleksioner.

## **Havens muntre sladder**

Lige uden for Sneglens dør gik livet sin støjende og flygtige gang. Det var højsommer, og solen skinnede så velsignet.

En lille, glad Marguerit med et hjerte af guld og kronblade som hvid silke drejede sit ansigt mod lyset.

"Godmorgen, du kloge Snegl!" råbte Margueriten, og hendes stemme klingede som fine glasdråber. "Solen skinner så dejligt i dag! En lille Lærke sang lige en vise

over mit hoved. Vil du ikke komme ud og mærke varmen?  
Det er dog herligt at være til!"

Sneglen rumsterede derinde i mørket, og dens stemme lød ganske hul fra de inderste vindinger. "Varme er blot en midlertidig tilstand, lille blomst. I dag står du og strutter, i morgen kommer gartnerens le og tager dit hoved. Hvorfor skulle jeg spille min tid på solen, når jeg netop nu er ved at udrede eksistensens filosofiske knude? Lad mig være i fred med mine tanker."

Margueriten bøjede hovedet lidt bedrøvet, men snart kom en mild vind og kildrede hendes blade, og så glemte hun sin sorg og dansede atter med det høje græs.

Dagene blev til uger, og ugerne bragte efterårets kølige, fugtige åndedræt. Sneglen trak sig længere og længere ind i sit hus. Den byggede mægtige tankepaladser. Den forstod årstidernes skiften, den regnede edderkoppespindets matematik ud, og den gennemskuede Lærkefuglens korte, tragiske liv. Den forstod alting, men den mærkede ingenting.

## Det tunge hus

En sen aften rullede en voldsom storm ind over haven. Skræppebladene piskede mod hinanden, og regnen faldt i kolde, tunge dråber.

"Nu vil jeg træde frem," tænkte Sneglen. "Solens letsindighed er forbi. Haven er mørk og stille; det passer sig for en tænker af min rang at tage en fugtig, ensom spadseretur."

Den skubbede på indersiden af sit hus. Men der var noget helt galt.

I de mange måneder, hvor den havde isoleret sig, var dens krop blevet stiv, og skallen – som var blevet tykkere af dens egen stilstand og forseglet af lag på lag af tørret slim – var blevet hård som sten. Husets vindinger, som den altid havde rost for at være sindets perfekte arkitektur, var simpelthen blevet for snævre.

Den skubbede hårdere. Det lille sneglehjerte bankede med en pludselig, rædselsslagen rytme.

"Jeg må ud!" tænkte den panisk. "Jeg må mærke regnen på mine horn! Jeg må se, om den lille Marguerit klarede sommeren!"

Men indgangen ville ikke give efter. Sindets snegl var fanget i sit eget hus. Selve den skal, der havde beskyttet den mod verden, det fristed, hvor den havde bygget sit store intellektuelle rige, var blevet dens fængsel.

Derinde i det mørke, tavse kammer græd Sneglen en enkelt, usynlig tåre. Alle dens store tanker og filosofiske sejre var intet værd uden solens varme eller den lille, tåbelige blomsts muntre hilsen.

## **Et ekko af en tanke**

Mange år senere legede en lille dreng fra herregården i jorden under de visne skræppestilke. Han fandt et storslået sneglehus, bleget hvidt af vintersneen og

fuldstændig intakt. Det var underligt tungt og helt forseglet.

"Se, mor!" råbte drengen og løb tværs over græsplænen.  
"Jeg har fundet en skat!"

Han holdt det smukke sneglehus op til øret, for han forventede at høre havets brusen, som man gør med konkylier fra stranden.

"Hvad siger den så?" spurgte hans mor og smilede.

Drengen lyttede intenst og rynkede panden i barnlig koncentration.

"Det lyder slet ikke som havet," hviskede drengen. "Det lyder bare som en lille, trist vind, der blæser rundt og rundt i cirkler og ikke kan finde døren."

Han puttede det tavse sneglehus i lommen, og de gik sammen tilbage ind i den varme, oplyste stue og lod den mørke have blive tilbage.